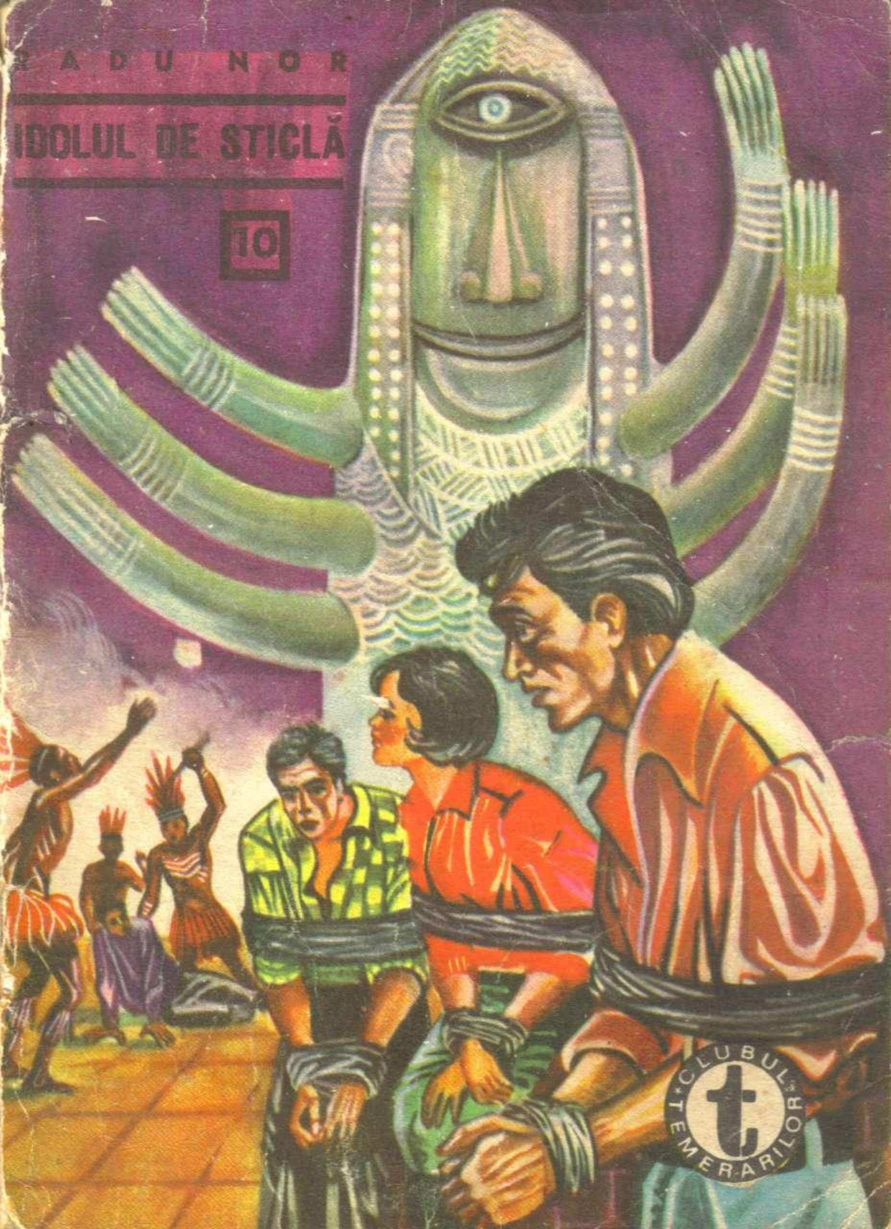

RADU NOR
IDOLUL DE STICLĂ
10
CLUBUL TEMERARILOR
t

R A D U   N O R

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

IDOLUL DE STICLĂ

II

E D I T U R A   T I N E R E T U L U I

Coperta de ALBIN STĂNESCU

O DISCUŢIE APRINSĂ

M-am trezit simţind apă pe buzele mele crăpate. Profesorul încerca să-mi dea de băut, ridicîndu-mi cu o mînă capul şi apropiind cu cealaltă un pahar.

L-am întrebat dacă sîntem singuri.

— Fii pe pace! Două-trei ceasuri nu ne va deranja nimeni. Mi-au dat „timp de gîndire".

Vreau să vă spun acum cîteva cuvinte despre Teophil Vogan. La vîrsta de 63 de ani se ţinea destul de bine. Nu aducea de loc cu savantul miop şi distrat, aşa cum îl înfăţişează de decenii caricaturiştii. Ochii de culoarea oţelului au un fel aparte de a privi. Parcă nu s-ar opri la suprafaţa lucrurilor, ci ar pătrunde în interiorul lor. Forma capului, a nasului şi o anumită rigiditate a mişcărilor îi dau aerul unui vultur bătrîn şi filozof.

În realitate, Vogan era cu totul altfel. Slobod la gură, mucalit, ba chiar răutăcios din cînd în cînd, el căuta, cu orice chip, să şteargă impresia de sobră măreţie, pe care o lăsa. Amalia Tumpitz avea despre asta o vorbă: *„profesore, vă autoscufundaţi prestigiul, precum flota franceză la Dunkerque"*.

Şi mai era ceva : încăpăţînarea ! Puteai să-i demonstrezi un lucru cu mărturii şi documente valabile în faţa oricărei instanţe judecătoreşti ; el şi punctele lui de vedere rămîneau neclintite. Asta nu înseamnă că-şi trecea cu vederea propriile greşeli ; le cunoştea şi le îndrepta, dar nimeni şi nimic nu-l puteau determina să le recunoască. În ciuda firii sale incomode, profesorul era un tip extraordinar, un savant de clasă mondială şi un prieten de nădejde.

Cînd mi-am mai revenit şi mă simţeam capabil să-l ascult şi să-l urmăresc, l-am rugat să-mi povestească cele întîmplate. Mi-a relatat pe scurt cum primise radiograma, cum îşi făcuse la repezeală bagajele şi cum plecase la Yola. De-abia ajuns la hotel, doi domni, pe nume Drevil şi Boltzar, i se prezentaseră drept membri ai unei alte expediţii arheologice, care descoperise, în jungla de la Wahabe, piese de mare valoare. Tot de la ei află că Hanssen şi Horguelin, solicitaţi în prealabil, acceptaseră în principiu o propunere de colaborare, sub rezerva aprobării şi participării lui. Hanssen trimise telegrama pentru urgentarea venirii lui în Africa şi plecase apoi, împreună cu Horguelin, la Wahabe, ca să vadă despre ce este vorba.

— Pe scurt, am consimţit şi eu să merg la Wahabe ca să-mi dau seama de realitate, rezervîndu-mi dreptul să răspund după aceea. M-au adus pînă aici, dar de întors nu m-au mai lăsat să mă întorc. Se înţelege că am făcut scandal. Atunci, au sărit pe mine, m-au ţinut de mîini şi de picioare şi mi-au aplicat pe faţă un tampon de vată, muiat în cloroform.

Purtarea acestor pungaşi faţă de un om ca Vogan era incalificabilă. Dar nu puteam să mă abţin să nu-i reproşez atitudinea faţă de mine şi de Amalia.

— Cum ai putut face una ca asta ? În noi, pe care ne cunoşti de atîta timp, ai avut mai puţină încredere decît într-o nenorocită de telegramă şi în nişte presupuşi oameni de ştiinţă. Puteai s-o păţeşti şi mai rău. Puteau să te omoare...

A început să-şi sugă buza de sus, semn că-l călcam pe nervi şi mi-a spus arţăgos :

— Ai face bine, Cîrstea, dacă ai înceta cu dădăceala asta idioată, de parcă ai fi Amalia. Am procedat cum am procedat şi n-am de dat socoteală nimănui. Mi-a venit mie să plec singur, şi cu asta, basta. Poate că şi aşa vă lăsam acasă, pe tine şi pe grăsuna, chiar dacă nu venea blestemata aia de radiogramă. Pe tine, pentru că eşti un palavragiu şi un pisălog fără pe-

reche, şi pe ea, fiindcă m-am săturat să mi se tot vîre pe sub piele. Asta, pe de o parte... Pe de alta, numai un autor de romane proaste, cu o logică împrumutată de la omul din Neanderthal, poate gîndi că Drevil şi Boltzar m-au adus pe banii lor la Yola doar pentru plăcerea de a mă sugruma.

— Atunci ce au vrut?

— Să lucrez pentru ei! Să determin autenticitatea unor obiecte de artă africană şi să le datez. Mi-au făcut o ofertă foarte avantajoasă: 10 la sută! Dacă nu veneai tu, poate că acceptam.

— De ce te-au răpit ca pe o stea de cinema? De ce ţi-au trimis o telegramă ca din partea lui Hanssen, de ce te-au narcotizat, de ce te ţin închis? Unde sînt prietenii noştri? Nu pricep nimic!

Îi mai trecuse enervarea şi mi-a răspuns aproape amabil.

— N-ai ce-i face! E din naştere!... Bineînţeles că nici eu nu cunosc dedesubturile. Fapt este că aici, alături, se află un laborator excepţional de bine dotat. Tot acolo e un depozit cu sute de piese arheologice, din cele mai felurite epoci şi aparţinînd aproape tuturor culturilor africane, începînd cu cele de la Meroe pînă la cele de la Mapungubwe. Dacă am şti

de unde le au domnii Boltzar și Drevil, cum și le-au procurat, s-ar explica și comportarea lor față de mine. În orice caz, intenționează să le vîndă cît mai bine și, pentru a stabili prețurile, au nevoie de mine.

— De unde să le aibă ? Probabil că le-au furat !

— Foarte inteligentă remarcă ! Eu care credeam că le-au fost dăruite de faraonul Tutmes al treilea.

M-am bosumflat.

— Profesore Vogan...

— Nici un profesor și nici un Vogan. Spune repede cum ai ajuns aici și lasă-mă în pace.

I-am povestit totul, începînd cu plecarea mea de la București și cu găsirea telegramei între filele atlasului, pînă la despărțirea de Dholo și la evadarea din temnița de sub camera lui.

A rămas pe gînduri, apoi a scos creionul și a făcut la repezeală o schiță. M-a impresionat cum reușea să reconstituie, după relatarea mea sumară, topografia complicată a subteranelor palatului.

— Trebuie să ieșim de-aici, și asta cît mai curînd ! Mă îngrijorează soarta lui Hanssen și a lui Horguelin.

— Iar pe mine și cea a băiatului care m-a ajutat.

Principial eram așadar de acord ; în privința modului de a evada însă, opiniile noastre erau împărțite. Eu eram pentru urcarea prin puțul de aeraj, în timp ce profesorul ținea morțiș să plecăm... pe ușă. Vîrîndu-mi sub nas schița, încercă să-mi demonstreze avantajele propunerii sale.

— Chiar dacă tu ai reuși să te sui prin puț, în ceea ce mă privește, am serioase îndoieli. Vîrsta mea e cam nepotrivită pentru asemenea performanțe sportive. Pe cînd ușa asta, care duce în laborator, au lăsat-o descuiată. Probabil anume, ca să mă facă să prind gust. Acolo e o altă ușă, care s-ar părea că dă în sala idolului de sticlă. Dar nu sînt sigur. În orice caz, sala cu idolul fiind un local public, trebuie să aibă o ieșire corespunzătoare, alta decît prin balcon.

I-am mărturisit că, fascinat de statuie, nu văzusem nici o poartă.

Aprecierile lui asupra inteligenței mele m-au determinat să renunț la toate obiecțiile și să accept varianta lui. Realmente nu-i puteam pretinde eforturile legate de escaladarea puțului. Planul cu ieșirea pe ușă, însă, mi se părea de la bun început sortit eșecului.

CERCETĂRI ARHEOLOGICE PE CONT PROPRIU

Docil, l-am urmat pe Vogan în camera de alături. Nu exagerase. Ne găseam într-un muzeu, dar într-un muzeu în perioada de inventar sau în curs de aranjare. Fără nici o noimă, claie peste grămadă, stăteau aici statuetele, capetele, măştile, vasele din lemn, metal, ceramică şi os şi un întreg arsenal de suliţe, săgeţi şi pumnale.

Unele dintre ele erau atît de frumoase, încît nu reuşeam să-mi dezlipesc privirile. Orice colecţie din lume ar fi fost mîndră să posede asemenea piese. Am luat în mînă un cap de femeie de mărime naturală, cu trăsături de o nespusă gingăşie, lucrat dintr-o strălucitoare ceramică albastră.

L-am întrebat pe profesor într-o doară cît de vechi poate fi.

După o privire fugară, mi-a răspuns fără şovăire :

— 543 de ani !

Credeam că glumeşte. El, însă, văzîndu-mi mutra, a adăugat cu un surîs ironic :

— Acum crezi că m-am reprofilat pe magie sau că încerc să te trag pe sfoară ! Nici una, nici alta.

Noaptea trecută am cotrobăit niţel, aşa pentru sufletul meu, şi am datat nişte piese. Capul de femeie era printre ele. Fiind de ceramică, l-am datat prin termoluminiscenţă, o metodă nouă care se bazează pe deplasarea atomilor radioactivi. Închipuie-ţi, Cîrstea, am găsit în laborator tot necesarul.

Metoda mi-era vag cunoscută şi mă interesa. Asta nu i-a scăpat lui Vogan şi prilejul de a ţine o prelegere îl făcu să se simtă în largul său.

— Ceramica şi multe alte materiale au în compoziţia lor incluziuni de substanţe radioactive. Expuse radiaţiilor radioactive naturale, care provin mai ales din spaţiul cosmic, aceste materiale îşi modifică structura cristalină. Asta, deoarece atomii lor radioactivi se deplasează din poziţia iniţială, atunci cînd sînt „ciocniţi“ de radiaţia venită din Cosmos. Cu timpul, în material apar un număr din ce în ce mai mare de atomi deplasaţi. Este de fapt o acumulare de energie, proporţională cu timpul de expunere. Cu cît materialul este mai vechi, cu atît mai mulţi atomi deplasaţi din poziţia iniţială conţine. E limpede ?

— Da, dar cum îi numeri ?

— Am încălzit o probă din această ceramică, la cîteva sute de grade, ceea ce a făcut ca energia acu-

mulată la deplasarea atomilor să fie eliberată. Căldura face ca atomii să revină în poziția lor inițială, iar energia se eliberează sub formă de lumină; lumina se măsoară ușor cu un fotomultiplicator ca acesta. Rezultatul ți l-am comunicat: 543 de ani!

În alte împrejurări, i-aș fi cerut explicații suplimentare, dar nu era momentul pentru dezbateri științifice. De altfel, și el își aminti că aveam altceva mai bun de făcut și-mi arătă ușa despre care credea că duce în templu.

De data asta, gazdele noastre fuseseră prevăzătoare. Ușa era încuiată și, după o sumară verificare, broasca se vădi din acelea care nu cedează ușor. M-am decis să fac totuși o încercare și, găsind o bucată de sîrmă de grosime tocmai potrivită, mi-am meșterit cîteva șperacluri.

Profesorul nu părea nemulțumit de această întîrziere; dimpotrivă.

— Pînă isprăvești, Cîrstea, am să mă ocup de cîteva din lucrușoarele astea.

Găsise o cupă de lemn meșteșugit lucrată și o rotea încet, ca s-o admire din toate părțile.

— Bată-te norocul! Pun rămășag că această cupă de tip Bușongo numără peste 500 de ani. Trebuie

însă să verific. Ce zici, mai durează cu broasca, pînă fac o datare prin metoda carbonului radioactiv ?

Pe asta o cunoşteam, atît ca principiu, cît şi ca tehnică. Dar în timp ce lucra, lui Vogan îi plăcea să vorbească.

Determinase de mult vîrsta cupei, datase şi alte obiecte din lemn, os şi fier, dar uşa nu voia să cedeze.

Vogan renunţase la activitatea arheologică şi se proţăpi în spatele meu, sugîndu-şi buza.

— Nu eşti bun de nimic ! Personajele tale deschid uşi blindate cu ace de păr, iar tu nu eşti capabil să-i vii de hac unei broaşte de cinci parale. Dă încoace !

Mi-a smuls cheia improvizată, a vîrît-o în gaură şi a smucit-o atît de energic, încît s-a rupt. S-a uitat cu sprîncenele arcuite la jumătatea rămasă în mînă şi a ridicat din umeri.

— Am făcut-o ! Haide, născoceşte altceva.

Mă ambiţionasem şi ţineam să-l conving că se înşela în privinţa lipsei mele de spirit practic. Am scos — pentru a cîta oară ? — faimosul meu briceag şi, introducînd lama în dreptul broaştei, am apăsat. Un scrîşnet de metal rupt... şi calea era liberă !

Ţinusem la briceagul meu. Mă însoţise ani de-a

rîndul şi îmi făcuse nenumărate servicii. Acum, priveam trist rămăşiţele.

Profesorul, care cunoştea mai bine slăbiciunile mele decît pe ale sale, s-a înduioşat.

— Dă-o naibii, Cîrstea! Pentru un cuţit? Arăţi de parcă ţi-ar veni să bîzîi. Ce mai stai? Deschide odată!

Am apăsat încet pe clanţă şi am împins prevăzător uşa. Speram, ca şi Vogan, să regăsesc templul şi idolul de sticlă, dar dincolo era cu totul altceva, ceva atît de neaşteptat, încît mi se părea că visez.

Cînd l-am chemat, era de-acum lîngă mine şi privea înmărmurit camera confortabilă, cu mobilă modernă, în stil european.

— Ia te uită! Lumină electrică, aer condiţionat, tablouri, covoare! Toate astea, în plină junglă şi la nu ştiu cîţi metri sub pămînt. Se respectă amicii noştri, se respectă...

Într-adevăr, Drevil şi Boltzar, căci numai ei puteau fi, se respectau. Lipit de laboratorul pentru datarea pieselor arheologice se afla un apartament înzestrat cu tot ce cunoştea tehnica mai nou şi mai rafinat. Pe de altă parte, covorul cel mare era un Tebriz veritabil, picturile — printre ele un Turner, un Gauguin şi un Salvador Dali — deşi nu dovedeau o anumită pre-

ferință, erau de soi, iar porțelanurile purtau mărci ca Meissen și Sèvres.

Separat de restul camerei printr-un încîntător gobelin din secolul XVIII, montat pe un paravan, era biroul. Un birou elegant, cu o masă de lucru impozantă, cu cîteva fotolii comode de piele și cu o vastă bibliotecă, demn de un director general al unei întreprinderi onorabile. Nu lipseau nici safe-ul de ultimul tip, cartotecile, mașina de scris și celelalte.

Înăuntru nu era nimeni. Căci dacă ar fi fost, tot scandalul făcut de noi cu încercarea șperaclurilor și cu forțarea ușii ne-ar fi trădat de mult și scurta noastră carieră de spărgători s-ar fi încheiat prematur.

Din nou, Vogan îmi ghicise gîndurile, căci murmura printre dinți „prost să fii, noroc să ai".

N-am fost curios să aflu la cine se referea ; l-am întrebat doar dacă are de gînd să se instaleze aici, ținînd seama de condițiile atrăgătoare ale apartamentului. M-a luat în serios.

— Nu există ! Chiar acum ieșim în sala idolului !

E drept, încă n-avea idee „pe unde" și de aceea se căzni s-o afle. Cutreieră încăperea, mută cîte-o mobilă, ca să se uite în spatele ei, răsfoi cartotecile dintr-un dulăpaș și se cinsti cu dry-gin dintr-o preaîm-

bietoare butelie, ori de cîte ori trecea pe lîngă ea. Eu îl susţineam moraliceşte.

— Sigur că ieşim ! Numai să nu fie iar vreo uşă ca cea de adineauri. Căci briceag... nu mai am, am adăugat eu oftînd.

De data aceasta, avurăm într-adevăr noroc. Am găsit destul de repede mecanismul care făcea să gliseze o porţiune a peretelui dinspre sala idolului de sticlă. Dacă presupunerile mele se adevereau, ne găseam exact în spatele statuii.

Profesorul Vogan se şi repezise la buton — povestirea mea despre misteriosul templu îi stîrnise curiozitatea — cînd la auzul nostru ajunse o puternică rumoare, însoţită de frînturile unei melodii tărăgănate.

Prezenţa mea de spirit se dovedi din nou salutară. L-am apucat de poalele hainei şi l-am tras înapoi, convingîndu-mă totodată că panoul glisant încă nu se mişcase din loc. În sală, zgomotul creştea. Un grup de oameni se apropiau desigur de idol, căci vocile lor răsunau din ce în ce mai puternic.

Un timp am rămas în aşteptare. Vogan, căruia emoţia îi trecuse, era de un calm admirabil şi investiga — cu un scop precis — apartamentul. De-abia cînd descoperi cablul ieşind din peretele dinspre templu,

i-am priceput gîndul. Acest cablu intra într-un frumos scrin din lemn de mahon care adăpostea... un televizor.

— Se putea să n-aibă așa ceva ? făcu el, deschizîndu-l.

Ecranul se lumină. Într-o imagine panoramică apăru sala idolului de sticlă.

CULTUL LUI AKUJIJI

Ca și cînd s-ar fi pregătit să vizioneze un program de televiziune obișnuit, profesorul se instală într-un fotoliu — nu înainte de a-și așeza la îndemînă sticla cu gin. L-am imitat, ba mi-am turnat și eu un păhărel, sorbindu-l cu plăcere, deși, sincer vorbind, aș fi preferat o țuică de Văleni.

Pe ecran se zărea un grup de oameni. Chiar dacă nu pe ei toți îi întîlnisem în pădure, cel cu masca și cu ceainicul era același. L-am recunoscut și pe tînărul în cămașă albastră. Vrăjitorul și ajutorul său se mișcau în voie, cu multă siguranță, dovadă a unei experiențe repetate, pe cînd cei aproximativ douăzeci de indigeni de toate vîrstele nu se simțeau de loc în

largul lor. În mod evident stăpîniți de o teamă superstițioasă, își vîrau capul între umeri, se poticneau și se ciocneau între ei. La un semn al tînărului cu umbrela, se opriră respectuoși la o distanță apreciabilă de arătarea de pe soclu. Numai vrăjitorul se desprinse din grup și înaintă spre idol, ploconindu-se pînă la pămînt.

Se întoarse pe neașteptate și azvîrlindu-și brațele în aer, rosti cu o voce spartă, într-un dialect african pe care-l cunoșteam atît eu, cît și profesorul, următoarele cuvinte :

— Prin mine vorbește Akujiji ! Marele Akujiji, atotputernicul Akujiji. Închinați-vă lui Akujiji și dați-i ascultare ! Akujiji e zeul culcușului pe care vă odihniți, al oalelor din care vă îndestulați, al armelor cu care vînați. El este zeul zeilor din lemn, pămînt ars, fildeș și fier. Este zeul tuturor zeilor pe care strămoșii voștri le-au făurit din veacurile cele mai îndepărtate și pînă azi. Închinați-vă lui Akujiji ! La pămînt !

Oamenii se trîntiră pe lespezile de piatră cu fețele în jos și vrăjitorul continuă :

— Ascultați-l pe Akujiji ! El vă va răsplăti, dă-

ruindu-vă belşug şi tămăduindu-vă de boli! Închinaţi-vă lui Akujiji!

Indigenii se legănau fascinaţi în ritmul cuvintelor.

Vrăjitorul se opri brusc, apoi spuse încet, aproape în şoaptă:

— Acum va vorbi „El"! Va vorbi Akujiji!

O linişte nefirească cuprinse întreaga adunare.

Idolul, pînă atunci într-o inerţie maiestuoasă pe tronul său de aur, începu să trepideze. Ochiul din mijlocul frunţii se lumină încetul cu încetul, pîlpîind ameninţător. Braţele se ridicau şi coborau lent, ca într-un dans indian, iar din vîrfurile degetelor ţîşneau scîntei. Gura largă, fără buze, se deschise şi Akujiji vorbi.

Dacă mie, care priveam scena la televizor, mi se făcuse părul măciucă, ce să zică bieţii „credincioşi"? Erau la pămînt, la propriu şi la figurat. Dacă Akujiji le-ar fi cerut ultima zdreanţă de pe ei, i-ar fi dat-o şi ar fi îndeplinit fără să şovăie orice poruncă.

„Zeul zeilor făuriţi de oameni" n-avea însă nevoie de zdrenţele lor, ci de cu totul altceva.

Glasul său răsunător şi de o stranie monotonie spuse:

— Akujiji nu vrea daruri. Akujiji nu vrea ofrande, nu vrea orez, batate, păsări sau ouă de găină. Akujiji poruncește să i se înapoieze ceea ce i-au luat oamenii de-a lungul anilor. Akujiji este zeul zeilor din lemn, pămînt ars, fier și fildeș, el este zeul oalelor, al cupelor, al măștilor, al armelor. Înapoiați-i lui Akujiji lucrurile pe care i le-au furat strămoșii voștri ! Aduceți figurinele, inelele, măștile și vasele mele, arcurile, săgețile și sulițele mele ! Tot ce e sculptat din aur și argint, fier și bronz, din lemn, os și fildeș îmi aparține. Toate lucrurile vechi îmi aparțin ! Mie, marelui Akujiji. Căutați-le, căutați-le peste tot și aduceți-le în templul meu de sub pămînt. Fericire veșnică acelora care-mi dau ascultare și blestem cumplit asupra celor ce mi se împotrivesc !

Vocea se stinse și o dată cu ea, lumina din ochiul de Ciclop. Brațele rămaseră nemișcate și idolul înțepeni.

Din nou vorbi vrăjitorul :

— Slavă lui Akujiji ! Slavă marelui Akujiji !

Oamenii îl preamăriră în cor pe acest zeu amator de artă și se sculară. Cîțiva scoaseră din desagile lor jerpelite obiecte străvechi de cult și le înmînară vră-

jitorului. Acesta le așeză solemn la picioarele idolului și dărui fiecăruia, în schimb, cîte-o figurină de sticlă, reprezentîndu-l pe Akujiji. Ceilalți făgăduiră să revină în curînd, după ce vor procura lucruri care să fie pe placul zeului.

Cu aceasta ceremonia luă sfîrșit și sala se goli.

Vogan închise televizorul și-mi surîse cu subînțeles.

— Încep să pricep cîte ceva. Dar pînă nu-l văd de-aproape pe acest mare zeu Akujiji, nu pot afirma din ce cultură și din ce epocă face parte.

Pregătirea și experiența mea nu se pot compara cu ale lui Vogan, dar mi-am dat seama că ceremonia la care luasem parte n-avea nici în clin, nici în mînecă cu vechile rituale africane. În schimb, aducea enorm a șarlatanie.

Am pus în sfîrșit în funcțiune mecanismul peretelui glisant și am pătruns în sală.

Akujiji stătea nemișcat pe tronul său și ne aștepta.

— Aș jura că e din sticlă! Profesorul privea atent materialul și încercă să-l zgîrie cu o dălțiță. Apoi rîse.

— Într-adevăr! E un fel de sticlă colorată. Am să încerc s-o datez. Cîrstea, în laborator se află un magnetometru. Adu-mi-l te rog.

I-am satisfăcut dorinţa şi el s-a apucat de lucru, dîndu-mi ca şi mai înainte ample explicaţii.

— Majoritatea obiectelor confecţionate la temperaturi înalte conţin impurităţi de oxizi de fier cu proprietăţi magnetice, ca magnetitul sau hematitul. În timpul coacerii sau al turnării, aceste impurităţi, care se găsesc în dezordine în material, se orientează paralel cu direcţia cîmpului magnetic terestru din acea vreme şi rămîn în această poziţie şi după răcirea obiectului. Să măsurăm acum direcţia cîmpului magnetic al materialului din care este confecţionat idolul.

Apropie aparatul, şi pe scală, acul prinse să se agite. Vogan îşi notă cifrele şi mă trimise din nou în laborator.

— Adu, te rog, cartea aceea groasă de pe măsuţa pe care era şi magnetometrul. Sînt tabelele cu variaţiile cîmpului magnetic terestru din ultimele zeci de mii de ani.

Am adus volumul respectabil şi profesorul a continuat :

— Trebuie să căutăm în aceste tabele direcţia cîmpului magnetic terestru, corespunzătoare cu cea a sticlei din care e făcută statuia. Deoarece am anumite bănuieli, treaba va merge repede. Iată, am şi

găsit. E aşa cum mi-am închipuit. Direcţia cîmpului magnetic al materialului din care a fost confecţionat simpaticul Akujiji coincide perfect cu cea actuală. Ceea ce înseamnă că idolul nostru are frageda vîrstă de 4—5 ani.

Am făcut amîndoi ocolul statuii şi am descoperit în spate o uşiţă. Deschizînd-o, am avut surpriza să constatăm că pîntecele lui voluminos adăposteşte o adevărată uzină.

Profesorul era încîntat.

— Să vezi şi să nu crezi! Acumulatori, becuri colorate, magnetofon...

— Iată şi discurile pentru producerea scînteilor. Şi un motoraş pentru ridicarea şi coborîrea braţelor. Ingenios, nimic de zis.

Vogan mă bătu pe umăr.

— Am bănuit eu ceva cînd m-au poftit să le datez obiectele din depozit. Era limpede că nu şi le-au procurat pe căi cinstite, dar la o înşelătorie de asemenea proporţii... industriale, nu m-am aşteptat.

Şi acum, Cîrstea, să ne luăm tălpăşiţa.

Am fi făcut-o negreşit — la capătul opus al sălii poarta stătea larg deschisă — dacă în pragul ei n-ar fi apărut doi bărbaţi.

Nu ne-au observat în penumbră, ceea ce ne-a permis să ne retragem în apartament și de-acolo în laborator și să așteptăm ceea ce avea să se întîmple.

O OFERTĂ AVANTAJOASĂ

Cei doi se aflau în camera de alături și Vogan mă informă că erau Drevil și Boltzar. Stăteam lipiți de ușă și ascultam. Știu, mi se va reproșa că așa ceva nu se face, dar în anumite cazuri se admit excepții de la regulile de bunăcuviință.

Am fost, așadar, martorii următoarei conversații :

— Cum a mers astăzi, Drevil ?

— Mulțumitor ! Deși oamenii noștri trebuie să cutreiere acum regiuni din ce în ce mai îndepărtate. Părțile acestea nu mai oferă mare lucru ; au cam secat.

— Vom întocmi un plan de deplasări, cu trasee judicioase și cît mai economice. Fiindcă veni vorba, am impresia că Ricardo își rezolvă, pe banii noștri, afaceri personale.

— Nici Helmer nu-i ușă de biserică. Dar să fim drepți : cine n-ar face-o ? Cine, umblînd cu miere, nu gustă din ea ? Ce se aude cu profesorul, Boltzar ?

— E al naibii de încăpăţînat! Nu te poţi înţelege cu el. Va trebui să fim mai drastici. Bine c-am scăpat de ceilalţi doi, de Hanssen şi de Horguelin. Deveniseră incomozi...

— Da, a fost o greşeală că i-am adus la Wahabe. Noroc că ţi-a venit ideea cu Konka şi cu porthartul.

— Nici nu mă aşteptam că se vor lăsa duşi atît de uşor. Recunoaşte, Drevil, că sînt un mare diplomat. „Profesorul a sosit la Yola", le-am spus. „Dar n-a putut veni aici. Avea treburi importante pe undeva, prin apropierea lacului Tşad. Dacă vreţi îl puteţi aştepta!" Fireşte că n-au fost de acord să-l aştepte...

Un al treilea intrase în încăperea de alături.

— Ce noutăţi ai, Helmer? îl întrebă Drevil.

— La început totul a mers ca pe roate. Aşa cum v-am informat, atunci, în pripă, i-am dus cu elicopterul pînă la locul pe care l-aţi însemnat pe harta profesorului. Ştiţi ce-i acolo, domnule Boltzar? Un petec nenorocit de pămînt înconjurat de mlaştini. Exclus să poată scăpa. Ori îi omoară ţînţarii — sînt nişte ţînţari acolo, mari cît vrăbiile — ori crapă de foame. Cu celălalt însă, cu acest... Cîrstea, nu mi-a reuşit nimic. După discuţia de la hotel, eram convins că se va duce pe urmele lui Hanssen şi Horguelin.

Mai tîrziu însă — noroc că l-am ținut sub observație — l-am zărit plecînd cu taxiul încoace și pătrunzînd în ruine. Toate încercările de a-l intimida și de a-l lichida au dat greș.

Așadar, cel care vorbea era vechea mea cunoștință, omul de la care aveam de primit doi pfunzi.

— Știu toate astea, spuse Boltzar încruntat. Ghinionul nostru că a dat de puștiul de la hotel. Dacă erai însă mai abil, terminai de mult cu el. Cu o ocazie ca cea din camera paznicului nu te mai întîlnești. Bine că am reușit „noi“ să-l scoatem din circulație. Te pot încunoștința, dragă Helmer, că acest Cîrstea se află acum în hruba de sub templu, de unde n-o să iasă viu. Băiatul însă ne-a scăpat printre degete și ar putea încurca socotelile. Ce facem ? Ai prilejul să te reabilitezi...

— Trebuie să fie în drum spre Yola, adăugă Drevil. Mergînd prin pădure, n-a putut ajunge prea departe...

— Lăsați pe mine ! Știu ce am de făcut !

Mie mi-a trecut un fior de-a lungul șirii spinării. Acest Helmer, cu mutra lui de contabil, era un criminal primejdios, pentru care viața unui om valora mai puțin decît a unui pui de găină. Dacă nu interveneam

pe loc, ucigaşul pleca să-şi îndeplinească misiunea, iar noi îl aveam pe conştiinţă pe Dholo. După o scurtă consultare cu Vogan, ne-am înţeles să pornim la atac. Ne-am înarmat cu cîte o suliţă de fier batonga — erau cîteva zeci printre obiectele dăruite lui Akujiji — şi dintr-o lovitură de picior, am deschis uşa.

Boltzar, Drevil şi Helmer rămaseră cu gura căscată, ca la ivirea unor făpturi supranaturale.

— Bună ziua, domnilor, spuse Vogan, iertaţi-ne îndrăzneala.

Helmer făcu un gest spre buzunarul de la spate, dar vîrful suliţei mele îi atinse ameninţător pieptul. I-am confiscat revolverul, în timp ce profesorul se asigura că ceilalţi doi erau neînarmaţi.

— Acum să luăm loc şi să stăm niţel de vorbă.

Ne-am aşezat pe fotoliile din faţa biroului ca la o întîlnire amicală. Adversarii noştri, care-şi mai recăpătaseră cumpătul, schimbau priviri.

— Situaţia în care vă aflaţi, domnilor, ne îndreptăţeşte să vă punem anumite condiţii. Întîi şi întîi, imediata noastră punere în libertate ; apoi, trimiterea elicopterului pentru salvarea lui Hanssen şi a lui Horguelin.

— Încă ceva, a adăugat Vogan, predarea tuturor obiectelor de artă muzeului de la Lagos şi lichidarea excrocheriei cu idolul... În privinţa altor fărădelegi pe care le-aţi săvîrşit, îşi vor spune cuvîntul autorităţile...

Boltzar rîse batjocoritor.

— Foarte interesant ceea ce spuneţi... Pretenţiile dumneavoastră sînt neaşteptat de modeste. Ţin însă să vă atrag atenţia că în calculele dumneavoastră s-a strecurat o eroare. Vi se pare că sînteţi stăpîni pe situaţie, dar vă înşelaţi. Să vă fie clar că nu puteţi să ieşiţi de-aici fără consimţămîntul nostru. E aşa cum îţi spun, domnule Cîrstea! Presupunînd că ne vei ucide pe toţi trei, asta nu va rezolva problema. Oamenii mei vor şti să vă împiedice să revedeţi lumina zilei. În cazul acesta şi prietenii dumneavoastră, care, precum ştiţi, se află într-o situaţie dificilă, sînt iremediabil pierduţi. Iată de ce ar fi mai bine să ne comportăm în mod civilizat, ca nişte oameni de afaceri ce sîntem, şi să căutăm o cale de înţelegere.

— Boltzar are dreptate, îl susţinu Drevil. Sînt sigur că vom ajunge la o soluţie acceptabilă pentru toată lumea. Gîndiţi-vă, domnilor, am înjghebat, cu grele sacrificii, această afacere, care de-abia acum

începe să dea roade. Am avut cheltuieli mari, am investit sume importante. E de-a dreptul absurd să ne pretindeți s-o lichidăm mai cu seamă că ea v-ar putea aduce și dumneavoastră beneficii frumoase.

Vogan, revoltat că i se propunea fățiș participarea la o pungășie, era gata să explodeze. Eu însă i-am dat să înțeleagă să fie mai circumspect și să se țină în frîu, căci timpul se scurgea în favoarea noastră. Dholo era liber și în drum spre Yola. I-am solicitat pe Boltzer și pe Drevil, pe un ton cît se poate de respectuos și vădit interesat să continue.

Boltzar se lăsă înșelat. Adresîndu-mi-se de data aceasta mie, spuse :

— Nu știu, domnule Cîrstea, dacă profesorul Vogan v-a informat că i-am oferit zece la sută din veniturile realizate de pe urma vînzării obiectelor de artă. Am putea mări contribuția la... să zicem 12 la sută. Și pe dumneavoastră am putea să vă cointeresăm.

M-am prefăcut tentat de această propunere, dar am întrebat cu modestie :

— Ce aș putea face eu pentru dumneavoastră ?

— O, avem nevoie de oameni energici și întreprinzători, strigă Drevil. De lucru este suficient. Nici nu

facem față. V-am putea numi, de pildă, reprezentantul nostru pentru Africa de sud-est : Tanganica, Rhodesia, Mozambic și insula Madagascar. Un teritoriu încă neexploatat, cu rezerve imense. Douăzeci la sută vă convine ?

— Nu-mi dau seama. Cît ar însemna asta în bani peșini ? Cam ce sumă anual ?

— Depinde de dumneavoastră ! Așa cum vă cunosc, n-ar fi exclus să realizați lunar 4—5 000 de dolari, adică vreo 60 000 pe an. Ceea ce, după mine, nu-i de lepădat.

Profesorul, dîndu-și seama că alesesem calea cea mai bună, intră și el în joc.

— 12 la sută ați spus ? Din *întregul* volum de tranzacții, nu-i așa ? Asta cît ar reprezenta ?

— Foarte mult, domnule profesor. În jurul a 150 000 de dolari pe an. Se înțelege că în schimbul acestei sume, veți elibera și certificate de autenticitate pentru piesele pe care le datați.

— 12 la sută... 150 000 de dolari... făcu Vogan frecîndu-și bărbia. Suma e frumușică... dar gîndiți-vă la riscuri, domnilor. Sînt un cunoscut om de știință, și dacă se întîmplă ceva, scandalul va lua proporții nemaicunoscute. Apoi, domnule Boltzar, mai gîndi-

ţi-vă că semnătura mea va face să crească apreciabil preţul mărfurilor pe care le puneţi în circulaţie. Ce aţi zice de 15 la sută ?

— Enorm, sări Drevil. Nu ne putem permite ! Ar însemna...

— Taci, Drevil, îl admonestă Boltzar. Sîntem de acord, profesore. Rămînem la 15 la sută. Să ciocnim un păhărel pentru înflorirea afacerii noastre. Presupun că şi domnul Cîrstea s-a hotărît ?

Se ridică din fotoliu ca să-mi strîngă mîna.

I-am întins stînga, căci în cealaltă ţineam revolverul lui Helmer.

— Încă ceva, spuse Vogan, referitor la prietenii mei Hanssen şi Horguelin. Cred că ar trebui scoşi din mlaştină. Ar fi păcat...

Boltzar acceptă pe loc.

— N-am nimic de obiectat. Scrieţi-le un bileţel despre o neînţelegere sau ceva asemănător şi Helmer îi va lua şi îi va duce cu elicopterul la Yola. Sînt vreo 500 kilometri pînă acolo, aşa că în patru ore vor fi în siguranţă.

Omul cu ochelari asistase fără prea mult entuziasm la discuţia noastră. Se cunoştea că se cam îndoia de sinceritatea mea şi a lui Vogan, dovadă că

era mult mai inteligent și deci mai periculos decît Boltzar și Drevil.

Se tot răsucea în fotoliu, de parcă ar fi avut de obiectat ceva.

Trebuia negreșit să-i cîștig, într-un fel, încrederea.

— Ascultă, Helmer, i-am spus surîzînd, înainte de a pleca, te rog să-ți achiți datoria. Am de primit doi pfunzi de la dumneata.

S-a înveselit la gîndul cît de ușor mă îmbrobodise și mi-a întins bancnotele.

Le-am luat, am scos stiloul și am așternut pe una din ele următoarele cuvinte :

„Lui Helmer, ca amintire pentru lecția primită“.

După ce am semnat și am pus data, i-am înapoiat biletul. A citit cu vădită satisfacție — nu greșești niciodată cînd mizezi pe orgoliul unor asemenea indivizi — și m-a bătut prietenește pe umăr.

— Mulțumesc, Cîrstea. Apreciez spiritul dumitale sportiv. Voi păstra această bancnotă și sper să devenim prieteni.

L-am asigurat, la rîndul meu, de sinceritatea sentimentelor mele și poate că schimbul acesta de amabilități ar mai fi continuat, dacă Boltzar nu l-ar fi zorit să plece.

— Noi vom rămîne împreună pînă la înapoierea domnului Helmer, care, sper, ne va aduce cîteva rînduri de la prietenii mei, hotărî Vogan. Îmi închipui că acest lucru nu contravine intențiilor dumneavoastră ?

Drevil se simți jignit.

— Cum, domnule profesor, nu aveți încredere în noi ? Sîntem doar asociați...

— Vai de mine, nici nu mi-a trecut prin minte ! Eram convins că v-ar face plăcere să rămînem cîteva ceasuri împreună. Mai aveam atîtea de pus la punct. Contractele, de pildă. Nu-i așa, domnule Boltzar, că vom semna un contract ? Nu prea mă pricep la afaceri, dar mi se pare că asta este uzanța.

— Fie, spuse Boltzar, vom încheia și un contract. Dacă doriți vă putem acorda și un avans. 10 000 de dolari vă satisfac pentru început ?

Helmer se pregătea să iasă. Era de-acum în dreptul panoului, gata să acționeze mecanismul, cînd se întoarse, adresîndu-i-se lui Boltzar :

— Cu puștiul ce facem, stăpîne ? O să ne aducă pe cap poliția din Yola. Eu zic ca înainte de a pleca în mlaștină, să rezolv și problema asta. Vrei să-mi înapoiezi arma, Cîrstea ?

Înghețai! Inima mi se opri din bătaie. Căutam febril un pretext, dar nimic nu-mi venea în minte. Vogan, de la care speram să primesc ajutor, ridică din umeri. Dholo era pierdut! Tot ce făcusem, toată scena jucată cu atîta artă de mine și de profesor nu folosise așadar la nimic. Ce-aș fi putut face altceva, în acest moment de grea cumpănă, decît să dau cărțile pe față?

Ținînd revolverul de țeavă, m-am apropiat de Helmer și prefăcîndu-mă că vreau să i-l întind cu un gest larg, curtenitor, l-am pocnit în moalele capului. A icnit o dată și s-a prăbușit la picioarele mele.

AMALIA TUMPITZ INTERVINE

A urmat o bătaie ca în filme. Drevil s-a repezit la mine cu tamponul de bronz, dar profesorul m-a salvat, punîndu-i o piedică. Boltzar scosese de undeva, probabil dintr-un sertar, un pistol, și-l țintea pe profesor. Spre fericire, arma nu luă foc, căci, de emoție, uitase să ridice piedica. Eu scăpasem revolverul pe jos; am dat în schimb de suliță și am azvîrlit-o cu toată forța... într-o vitrină de cristal. Vogan îi sărise în spate lui Boltzar, străduindu-se să-i smulgă arma,

în timp ce Drevil și cu mine ne rostogoleam pe jos, într-o încleștare furibundă. Eram mult mai puternic decît el și l-am simțit muindu-se. Făcea eforturi disperate să se elibereze. Tot zvîrcolindu-se, se lovi cu capul de muchea biroului și-și pierdu cunoștința.

Rămăsesem doi împotriva lui Boltzar și, de aceea, doborîrea lui nu ne-a pus probleme.

Curînd, atît el cît și complicii săi zăceau pe podea, bine înfășurați în funii.

Profesorul și cu mine eram acum realmente stăpîni pe situație și ne felicitam reciproc pentru victorie.

Dar n-aveam timp de pierdut. Trebuia găsită ieșirea din templul subteran și pornit la salvarea lui Horguelin și a lui Hanssen.

Ca un făcut, tocmai cînd ne pregăteam să ieșim din spatele idolului de sticlă și să străbatem sala, se auziră iar pași.

Ne-am întors în apartament, am stins luminile și ne-am așezat la pîndă. Omul care intră agitat părea surprins.

— Domnule Boltzar, dormiți ? întrebă el în șoaptă. Treziți-vă ! Femeia aceea grasă e pe urmele mele. M-a prins la Yola și...

Își găsi lanterna electrică, o aprinse și observă cele trei trupuri imobilizate. Pînă să se dezmeticească, am învîrtit comutatorul și îndreptînd revolverul asupra lui, l-am somat să ridice mîinile.

În sfîrșit, îl aveam înaintea mea pe omul cu cataramele de metal, pe simpaticul portughez care cîștigase încrederea Amaliei !

Se părea că ea se ținuse de cuvînt și-l scărmănase zdravăn. Avea un număr impresionant de vînătăi și de cucuie, printre care una de mărimea unei pere pergamute.

Mă pregăteam tocmai să-l invit să țină companie celorlalți, căutînd un capăt de funie, cînd portughezul făcu un salt acrobatic spre ușă și se făcu nevăzut.

— Haide, să nu mai zăbovim ! mi-a strigat Vogan. Acum ori niciodată !

Am străbătut în fugă sala idolului de sticlă, am ieșit printr-o poartă monumentală și am nimerit într-un coridor, luminat cu făclii, care urca în pantă. Eram mai aproape de libertate ca niciodată, căci acest coridor, prin care intrau procesiunile celor ce veneau să se închine lui Akujiji, nu putea duce decît la suprafață.

Deodată, coridorul se umplu de zarvă. Ţipete, zăngănit de arme şi, acoperindu-le pe toate, glasul Amaliei Tumpitz care urla ca din gură de şarpe :

— O dată mi-ai scăpat, blestematule, dar acuma s-a zis cu tine. Ai să dai socoteală, domnule Ricardo !

Spre noi se rostogolea un ghem de trupuri. L-am recunoscut pe portughez, pe vrăjitor şi pe tînărul în cămaşă albastră. Mai erau vreo cinci indigeni înarmaţi cu suliţe şi pumnale.

Amalia lovea orbeşte cu umbrela ei de soare, ţintindu-l pe Ricardo, dar îi nimerea pe ceilalţi.

— Na, tîlharule, ţine ! răcnea ea cu o voce care se dădea peste cap. Unde-i profesorul meu ? Unde-i domnul Cîrstea ? Să-mi spui imediat ce-ai făcut cu ei, că de nu, te fac tocătură...

Am alergat, urmat de Vogan, în ajutorul inimoasei Amalie. Deşi aveam revolverul lui Helmer, nu îndrăzneam să trag, de teamă să n-o nimeresc pe ea.

Ghemul viu era atît de încîlcit, încît nu distingeam decît mîini, picioare şi trupuri. Pînă am ajuns, o doborîseră în pofida ripostei ei furibunde şi îndemnaţi de Ricardo, îşi îndreptară atenţia asupra noastră.

Vogan se apăra ca un leu. Împărţea pumni în

dreapta și în stînga, dar forțele îi slăbeau văzînd cu ochii. Vrăjitorul ridicase o măciucă grea de lemn, țintindu-i capul ! Cu o lovitură de picior — care la rugby ar fi adus echipei mele negreșit trei puncte — m-am debarasat de adversarul meu direct și m-am aruncat asupra slujitorului lui Akujiji. Am reușit să-l dezechilibrez și să atenuez astfel izbitura ; totuși ea rămase destul de puternică pentru a-l expedia pe profesor în lumea viselor.

Acum tăbărîră cu toții asupra mea. Unul mă prinse de gleznă, încercînd să mă răstoarne, altul îmi smulse revolverul, iar un al treilea mă izbi cu cotul în pîntece. Mi-am încordat mușchii și am desfăcut brusc și cu putere brațele. Nu știu pe cine am atins, dar parcă se mai făcuse loc în jurul meu. Nu pentru prea multă vreme, căci proporția de unul la opt era net în dezavantajul meu, ba mai mult, îmi lua orice sorți de izbîndă. Am mai stîlcit, cred, cîteva nasuri, dar pînă la urmă, cum era și firesc, balanța se înclina în favoarea adversarilor mei. Peste puțin, Amalia, profesorul și cu mine zăceam legați fedeleș în sala idolului, iar Boltzar și Drevil se distrau copios, descriindu-ne amănunțit ceremonia sacrificării noastre pe altarul marelui Akujiji. Helmer, mai practic, se lipsise de această plăcere și plecase să-l înhațe pe Dholo.

ÎN PREAJMA EXECUȚIEI

Tînărul în cămașă albastră meșterea la instalația de forță a idolului. Ceilalți se risipiseră care-ncotro, ca să adune, din porunca lui Boltzar, spectatori pentru reprezentația de gală ce avea să urmeze. Drevil veni anume să ne explice că execuția noastră prin electrocutare, în fața zeului și a unui mare număr de credincioși, avea să aibă efecte deosebit de favorabile pentru afacere. Ce putea să impresioneze mai profund pe naivii locuitori ai satelor africane decît moartea dușmanilor zeului, chiar în fața acestuia. Drevil susținea că în urma acestei ceremonii, Akujiji va fi copleșit cu daruri prețioase.

L-am felicitat pentru ingenioasa idee și i-am dorit sincer să-și frîngă gîtul înainte de ceremonie.

A rîs cu haz ca de-o glumă și după ce s-a convins că legăturile noastre nu slăbiseră, s-a retras, explicîndu-mi că ține să fie proaspăt și odihnit ca să savureze spectacolul.

Am rămas în sfîrșit singuri. Vogan gemea — își venise în fire — dar Amalia nu scotea, de cînd o legaseră și o trîntiseră cu fața în jos pe lespezile de

piatră, nici un sunet. Asta mă îngrijora, căci n-o ştiam o fire tăcută, mai cu seamă într-o asemenea împrejurare. Mă temeam ca starea ei să nu fie gravă. Am strigat-o încet.

— Amalia, ce-i cu dumneata ?

— Mmmm, veni răspunsul, sub forma unui mormăit prelung.

— De ce nu vorbeşti ? Nu poţi ?

— Mm !

Un mormăit mai scurt, cu intonaţie afirmativă.

— Încearcă să te întorci !

Ceea ce pentru oricare altul ar fi fost un lucru simplu constituia pentru Amalia Tumpitz o problemă de nerezolvat. Kilogramele ei nu se lăsau atît de lesne mutate din loc, mai ales că urmărirea pehlivanului de Ricardo şi lupta împotriva unui adversar mult superior ca număr o obosiseră. Printr-un „mmm", ca un suspin, venit din adîncul pieptului, mă înştiinţă că renunţă.

Am insistat ! O dată, de două ori, de zece ori.

— Haide, Amalia, încă un efort ! Te ajut şi eu...

M-am rostogolit pînă la ea şi folosindu-mă de picioare ca de o pîrghie, am ajutat-o să-şi modifice poziţia. Cînd ajunse cu faţa spre mine, am constatat că

i se aplicaseră, cruciş peste gură, două fîşii de bandă de lipit.

Vogan era indignat.

— E totuşi o femeie!

Acest „totuşi" o scoase pe menajeră din pepeni, ceea ce se exteriorіză printr-un „mmmmmmm" lung cît o zi de post.

M-am sucit şi m-am răsucit atîta, pînă am ajuns cu mîinile mele legate la spate în dreptul gurii ei. După cîteva încercări destul de dureroase pentru ea, am reuşit să îndepărtez fîşiile. Curînd, aproape că mi-a părut rău că o făcusem. Ce furtuni, ce uragane se stîrniră! Ce avalanşe şi ce cascade se rostogoliră înspre noi! Amalia îi ocăra pe Vogan, pe mine, pe Hanssen şi pe Horguelin, pe funcţionarul de la hotel, pe Dholo şi chiar pe şoferul taxiului. Portughezului îi jura o cumplită şi sîngeroasă răzbunare şi, vă mărturisesc, n-aş fi vrut să fiu în pielea lui, ştiind-o liberă.

După ce Amalia se mai răcori, profesorul îi ceru să povestească cum ajunsese la Wahabe şi, mai cu seamă, pe unde intrase în sala idolului de sticlă.

— Cînd a plecat domnul Cîrstea fără să-mi comunice încotro, obicei prost învăţat desigur de la dum-

neavoastră, eu am pornit să-l caut pe portughezul meu. Din păcate, n-am dat de el decît a doua zi după ce luasem toate cîrciumile la rînd. Cînd m-a văzut, a încercat să fugă, dar eu... haţ ! l-am apucat de guler şi l-am croit cu umbrela pînă am obosit. Mi-a scăpat din mîini şi a zbughit-o pe uşă afară. Eu, după el ! S-a urcat într-o maşină, dar, spre norocul meu, am găsit în staţie un taxi. A fost o urmărire pasionantă. Dacă şoferul n-ar fi fost un neisprăvit, l-aş fi ajuns încă pe şosea. A încercat să se facă nevăzut prin pădure, dar nu i-a mers ! M-am ţinut după el ca o umbră, pînă aici. Restul îl ştiţi !

— Pe unde ai intrat în templu ? Prin clădirea cea mare din mijloc ? repetă Vogan întrebarea.

— Nu, prin cea din dreapta ei, un fel de turn rotund, pe jumătate dărîmat. Acolo sînt nişte scări care dau într-un gang cu podeaua în pantă.

Totul era acum limpede. Dacă n-ar fi intervenit Amalia, dacă l-ar fi lăsat pe Ricardo să-şi bea liniştit rachiul de palmier, eram acum cu toţii în siguranţă. Noi, Amalia, Dholo şi probabil şi Horguelin şi Hanssen.

Mă pişca limba să i-o spun, dar m-am abţinut. Tot n-ar fi ajutat la nimic. Mă întrebam dacă mai aveam

sorți de scăpare și Vogan se gîndea desigur la același lucru, căci am rostit, în același moment, numele lui Dholo !

— Crezi că a avut timp să ajungă la Yola ? Drumul pînă la marginea pădurii durează cîteva ceasuri, și de acolo mai sînt aproape 200 de kilometri de șosea.

— Doar dacă a avut norocul să-l ia vreo mașină ! Totuși nu cred ! Locul e pustiu și circulația redusă...

Am tăcut amîndoi, mult mai îngrijorați de soarta băiatului decît de a noastră.

M-a cuprins un fel de toropeală și am închis ochii. Poate că am și ațipit, căci deodată am observat niște oameni învîrtindu-se de colo-pînă colo. Făceau în mod evident pregătiri pentru ceremonie. Schimbau făcliile, măturau dalele de piatră și lustruiau idolul. Tînărul în cămașa albastră trăgea fire electrice pînă în apropierea noastră și le fixa de niște brățări de cupru. Pe urmă, ni le prinse în jurul gleznelor și al încheieturii și le acoperi grijuliu cu hainele ca să nu fie văzute din sală.

I-am mulțumit pentru această atenție, asigurîndu-l că nici eu nu doream să se știe că am murit, ca un criminal de rînd, pe scaunul electric.

Drevil și Boltzar veniră să-și ia rămas bun, dar nu

înainte de a verifica dacă totul era în ordine. Controlară pe rînd instalațiile idolului și se convinseră că banda de magnetofon fusese înlocuită cu alta nouă, anume imprimată. Se bucurară mult, văzînd cît de curat lucrase electricianul, cît de bine făcuse legăturile și cît de abil pitise sîrmele între lespezile de piatră, și-l lăudară.

Față de Vogan erau deosebit de curtenitori.

— Nu vă jenează brățările, domnule profesor? îl întrebă Drevil.

Boltzar părea chiar întristat.

— Îmi pare nespus de rău de cele întîmplate. Nutrisem speranțe mari în privința colaborării dintre noi. Păcat! Am fi avut cu toții de cîștigat. Ei, dar acum trebuie să ne despărțim. Oamenii așteaptă sus, în curtea palatului și sînt nerăbdători. Rămîneți cu bine, domnule Vogan. Vă doresc ca inevitabilul să se producă rapid și cît mai puțin dureros.

S-a îndreptat, urmat de Drevil, spre apartament. Desigur ca să urmărească pe ecran, instalați comod în fotoliu și cu paharul de gin alături, palpitanata ceremonie.

De la capătul opus al sălii se apropiau bătăile de tobă și zgomotul mulțimii.

CEREMONIA ÎNTRERUPTĂ

Oamenii lui Boltzar făcuseră treabă, nu glumă! Peste o sută de indigeni păşiră în sala idolului, avîndu-l în frunte pe vrăjitor şi pe purtătorul umbrelei, tînărul cu cămaşă albastră.

Vrăjitorul ridică mîna în semn de oprire, se înclină adînc în faţa statuii şi strigă cu un glas tunător :

— Prin mine vorbeşte Akujiji ! Marele Akujiji, atotputernicul Akujiji ! Închinaţi-vă lui Akujiji şi daţi-i ascultare. Akujiji este zeul zeilor din lemn, pămînt ars...

Nu mai ascultam. Gîndurile îmi zburau departe, spre patrie, spre Bucureştiul meu iubit, spre prietenii dragi, pe care n-aveam să-i mai văd. Sfîrşitul stupid care se apropia nu mă înfricoşa. Simţeam doar o adîncă părere de rău după această lume frumoasă în care trăisem cu atîta intensitate. Şi cîte n-aş mai fi avut de făcut ! Dar ce se petrecea oare, în aceste clipe de răspîntie, în inima profesorului şi a Amaliei ? I-am privit. Vogan părea să doarmă şi un zîmbet liniştit îl întinerea. Chipul Amaliei în schimb era răscolit de o furie neputincioasă, de acel

sentiment care prevestește furtună. Mi s-ar fi părut firesc s-o văd ridicîndu-se și sfărîmînd, din lovituri de umbrelă, idolul de sticlă.

Mereu îmi apărea în minte Dholo și mutra cinică a lui Helmer. Băiatul avea 15 ani și vina o purtam numai eu. Nici nu vă imaginați ce înseamnă să ai pe conștiință viața unui om, darmite a unuia care ți-a fost prieten devotat și care ți-a salvat-o pe a ta.

Vrăjitorul trecuse de prima parte a „predicii“ și se dedica acum exclusiv persoanelor noastre. Răcni cu o sacră mînie :

— Acești străini, blestemat fie numele lor, au cutezat să pîngărească altarul marelui Akujiji. Ei au venit să-l jefuiască de lucrurile care-i sînt dragi, de statuetele, măștile și cupele sfinte. Dar marele zeu i-a atins cu suflarea lui și au devenit mai neputincioși decît niște copii.

Se produse rumoare în rîndurile asistenței, pe care vrăjitorul o acoperi cu glasul său :

— Închinați-vă lui Akujiji, atotputernicului Akujiji ! Spuneți după mine, cu toții : Slavă marelui Akujiji !

Oamenii îl ascultară, preamărindu-l pe zeu.

— Acum, apropiați-vă de acești păcătoși și priviți-i bine. Sînt vii și nevătămați. Dar sufletele lor îi aparțin de-acum marelui zeu. El i-a osîndit și el îi va conduce în înfricoșătoarea împărăție a umbrelor, din care nimeni nu se mai întoarce! Nici măcar nu-i va atinge. Le va lua viața prin neasemuita lui strălucire. Veniți cu toții să-i vedeți și să-i disprețuiți pe acești păcătoși, cît mai bat inimile lor negre și otrăvite...

Se formă o procesiune. Unul cîte unul, oamenii treceau prin fața noastră. Oameni necăjiți, cu obrajii scofîlciți, cu mîinile noduroase. Foamea îi mînase încoace, mizeria cumplită în care se zbăteau, speranța neîmplinită de a îndestula gurile flămînde din colibele lor dărăpănate. Zeul acesta făgăduia un dram de fericire și, de aceea, veniseră la chemarea lui. Bătrîni încovoiați mai mult de povara vieții decît de cea a anilor, tineri îmbătrîniți înainte de vreme, femei slutite de munca pe ogoarele secătuite, copii triști cu burțile umflate treceau încet și ne priveau. Nu cu ură, nici cu curiozitate, ci cu o totală nepăsare. Li se poruncise și ei ascultau.

În șirul care se apropia, cineva începu să calce apăsat. Cineva care purta încălțăminte, căci cei mai

mulţi erau desculţi. Nu era un mers obişnuit, ci unul menit să atragă atenţia. Mi-a fost uşor să descopăr pe acel „cineva“ în persoana unui tînăr într-o cămaşă lungă, albă, cu o şapcă trasă adînc pe frunte. Mi se păru cunoscut şi-mi frămîntam creierul ca să mi-l amintesc. Deodată tînărul ridică binişor cozorocul...

Nu cred în minuni şi cu atît mai puţin în reîncarnare, dar era Dholo! Dholo în persoană! Îmi venea să scot un chiot de bucurie, ceea ce, bineînţeles, n-am făcut. În schimb, mă gîndeam încordat la ceea ce-i puteam transmite în cele cîteva momente cît avea să fie în dreptul meu. Venea tot mai aproape. Era acum al patrulea, al treilea, al doilea...

S-a aplecat mult spre mine, ca şi cînd ar fi vrut să-şi întipărească în memorie figura mea de condamnat. Vogan şi Amalia nu bănuiau nimic.

Atunci am şoptit printre buze, atît de clar cît am putut, cuvintele:

— Sîrma, taie sîrma!

De fapt nu era una singură, ci o mulţime. Dar ele se adunau într-un mănunchi ce dispărea undeva în piedestalul idolului. Mă temeam că nu va pricepe, că va fi tentat să taie doar firele care duceau spre

mîinile și spre picioarele *mele*. Greșeam! Ager la minte cum era, înțelese fulgerător situația. Urmărea pe sub pleoape, cu un aer de specialist, direcția sîrmelor și descoperi mănunchiul. Între timp, șirul de oameni trecu mai departe și Dholo se îndepărtă. Fără să se uite înapoi, își duse mîna la șold și-mi făcu niște semne lente, de sus în jos, care nu puteau avea decît o singură semnificație „fii pe pace și las' pe mine“.

Cam jumătate din asistență se perindase de-acum, cînd Dholo reapăru în rînd. Purta acum o haină cafenie de doc și o pălărie cu boruri largi. Pe umăr căra o traistă, prin cusăturile căreia se prelingea un praf alb, probabil făină. Nu-mi acordă de data asta o atenție deosebită, trecînd la fel de apatic ca și ceilalți. Într-un loc, unde mănunchiul de fire electrice se înălța puțin din crăpătură, scăpă desaga din mînă și făina se revărsă, formînd o moviliță. Băiatul ieși din rînd, îngenunche și începu s-o adune cu palmele și s-o vîre la loc. După ce isprăvi, porni mai departe, lăsînd însă pe dalele de piatră un strat înalt de două-trei degete. Nu știam ce făcuse, dar speram că făina avea rostul să ascundă tăietura.

Cum găsise cu atîta promptitudine această soluție

ingenioasă și cum trecuse fără șovăială la înfăptuirea ei, era o enigmă pentru mine!

Întoarse capul din mers, dîndu-și pălăria pe ceafă, un gest care putea să însemneze regretul pentru pierderea suferită. În realitate, însă, își descoperise fața pentru a mă face să înțeleg că nu mai aveam de ce să mă tem.

Procesiunea luase sfîrșit și oamenii se risipiră prin sală, dar vrăjitorul îi chemă mai aproape de idol. Dholo se afla în primele rînduri și, lucru curios, în jurul lui era un grup compact de bărbați tineri și vînjoși.

Vrăjitorul ceru liniște și porni, cu pași legănați, spre idolul de sticlă. Ridică mîinile spre cer, se ploconi de cîteva ori pînă la dușumea și, întorcîndu-se spre cei din sală, rosti cu voce tremurîndă:

— Închinați-vă lui Akujiji! El vă va răsplăti, aducînd belșugul în colibele voastre și tămăduindu-vă de boli! Închinați-vă lui Akujiji! Toată lumea jos!

Ca și data trecută, oamenii se trîntiră pe podeaua de piatră.

La un semn discret al vrăjitorului, mecanismele ascunse ale idolului intrară în funcțiune. Ochiul

magic pîlpîia, brațele se mișcau ritmic și degetele scoteau jerbe de scîntei. Apoi porni banda de magnetofon. O voce cavernoasă rosti noul discurs, pregătit cu migală de Boltzar și Drevil.

— Vă vorbește Akujiji, zeul zeilor din lemn, pămînt ars, fier și fildeș. Zeul oalelor, al cupelor, al măștilor și armelor. Oamenii care-și doresc fericirea mi-au înapoiat lucrurile, pe care mi le furaseră strămoșii lor. Dar acești străini, nesocotindu-mi puterea, au cutezat să pătrundă în lăcașul sfînt ca să mă jefuiască. I-am țintuit la pămînt cu suflarea mea și i-am osîndit la moarte. Vor pieri acum în fața voastră ! Nimeni nu se va atinge de ei și totuși vor muri în chinuri. Prin strălucirea chipului meu îi voi ucide. Ca ei vor păți toți aceia care nu-mi dau ascultare, care refuză să-mi înapoieze ceea ce mi s-a furat.

Priviți condamnații ! Vina le stă scrisă pe față ! Dar nu se căiesc, nu cer iertare ! Sîngele mai curge prin vinele lor, inima mai bate, răsuflarea mai mîngîie buzele. Acum însă...

Se lăsă o liniște nefirească. Oamenii abia mai cutezau să respire, cînd răsună, ca o goarnă, glasul Amaliei :

— Ia mai duceţi-vă dracului!

Tăcuse ea cît tăcuse, dar acum, în pragul veşniciei, simţise nevoia să se uşureze.

— ... totul s-a sfîrşit! încheie idolul discursul, cu o intonaţie de cabotin într-o melodramă romantică.

O flacără albă, orbitoare, ţîşni din gura lui şi un fum gros îl ascunse privirilor. Fusese aprinsă o cantitate considerabilă de pulbere de magneziu, de bună seamă ca să distragă atenţia de la cel ce avea să conecteze curentul.

Vogan stătea tot cu pleoapele coborîte, întrebîndu-se probabil dacă mai trăia sau dacă trecuse deacum în lumea tăcerii veşnice. Amalia Tumpitz mai drăcui o dată, iar eu izbucnii într-un rîs homeric.

În sală, oamenii se agitau. Se uitau înspăimîntaţi la noi, neştiind ce să creadă.

Vrăjitorul alergă glonţ la idol, din spatele căruia apăruse tînărul în cămaşă albastră. Îl înghionti şi încercă să repare presupusa greşeală, învîrtind cu disperare nişte comutatoare.

Nu se întîmplă nimic! Eram toţi trei la fel de vii ca înainte şi pentru prima oară Vogan se hotărî să intervină.

Spuse, adresîndu-se asistenţei:

— Știți ce este Akujiji ? O biată păpușă din sticlă, atîta tot. Dacă vreți să-i cunoașteți tainele, uitați-vă în spatele ei.

Agitația crescu ; cîțiva îndrăzniră să ocolească statuia și să privească. Se auziră primele strigăte de mînie și de indignare. Totul mergea din ce în ce mai bine, dar oamenii trebuiau să afle tot adevărul. Le-am strigat :

— Pe acest Akujiji l-a născocit o bandă de pungași, care s-au îmbogățit, jefuindu-vă de cele mai prețioase obiecte de artă ale poporului vostru. Noi le-am dejucat planurile și de aceea au vrut să scape de noi. Iată-i ! Ei sînt !

Am arătat cu capul spre grupul din jurul vrăjitorului căruia i se alăturaseră Drevil și Boltzar, ieșiți, negri de furie neputincioasă, din apartament.

Primele proiectile, fructe și tot felul de obiecte țintiră trupul idolului. Următoarele se îndreptară spre grupul răufăcătorilor.

Dar în mîinile acestora lucea oțelul pistoalelor. Împușcături răzlețe stîrniră ecouri puternice în templul subpămîntean. Drevil venea spre noi, agitîndu-și amenințător arma. Părul îi atîrna pe frunte, iar buzele încleștate formau o tăietură orizontală ce despica parcă obrazul. Își ieșise din minți.

— Dacă-i vorba să crăp, urlă el, o să crăpați voi înaintea mea.

Puse degetul pe trăgaci, cînd o săgeată bine țintită îi străpunse pieptul.

— Pe ei, băieți, acuma! Dholo dăduse semnalul atacului și vreo 20 de tineri se aruncară în luptă. Cineva veni să taie funiile care ne imobilizau și ne ajută să ne ridicăm. Pînă ne-am dezmorțit, pînă ce eram din nou în stare să mișcăm membrele înțepenite, totul se sfîrșise. Vrăjitorul și o parte din ajutoare fuseseră omorîți sau grav răniți, iar ceilalți, în frunte cu Boltzar, capturați.

Cîțiva indigeni porniră deîndată spre Yola, ca să înștiințeze autoritățile, iar eu îl strîngeam în brațe și-l sărutam pe micul meu prieten, numindu-l, și pe bună dreptate, erou.

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ

Profesorul, Amalia, Dholo și cu mine țineam o scurtă consfătuire. Unicul punct al ordinei de zi era salvarea lui Hanssen și a lui Horguelin din mlaștina de lîngă Konka! Găsisem elicopterul pe un platou

din spatele construcţiei în formă de trunchi de piramidă. Era un aparat mic, cu trei locuri în afară de cel al pilotului, cu comenzi simple, uşor de condus. Nu ştiu dacă v-am spus că sînt membru al unei asociaţii de aviaţie sportivă şi că am la activ cîteva sute de ore de zbor. Un elicopter, ce-i drept, nu încăpuse încă pe mîna mea. Dacă problema pilotului era aşadar de bine, de rău, rezolvată, cea a însoţitorului stîrni discuţii. Eu îl ceream pe Dholo, dar Amalia insista să se ducă ea.

— Lasă băiatul în pace, domnule Cîrstea. A avut din pricina noastră destule neplăceri şi cît p-aci să-l avem pe conştiinţă. Acum vrei să-l aşezi în rîşniţa asta prăpădită, în care n-am nici un pic de încredere, precum nici în priceperea dumitale de aviator. Iar acolo, în mlaştină — dacă printr-o minune vei ajunge — cine ştie ce se mai poate întîmpla...

Avea, fără îndoială, puţină dreptate. Dar aş fi preferat de o sută de ori să zbor singur, decît însoţit de ea. I-am sugerat că o greutate corporală ca a ei constituie un serios impediment în buna desfăşurare a acţiunii de salvare, ceea ce a provocat o ripostă violentă.

Problema fu soluţionată de profesorul Vogan

care-i ceru părerea lui Dholo. În privința răspunsului, orice comentariu devine de prisos. A declarat că împreună cu mine s-ar duce și în fundul iadului și vă mărturisesc că nu m-aș fi sfiit să fac o afirmație identică.

Așadar, ne-am despărțit. Vogan și Amalia s-au înapoiat la Yola, iar Dholo și cu mine ne-am instalat în cabina elicopterului.

Am pornit motorul, elicea orizontală a început să uruie și deodată eram sus, deasupra copacilor.

Sub mîna mea neexperimentată, aparatul se comporta ca un mînz nărăvaș. Se repezea înainte, sălta în sus, cobora ca o cabină de ascensor sau se legăna ca o barcă pe o mare agitată. Această scurtă perioadă de timp mi-a solicitat concentrare, o imensă încordare a nervilor și mult, foarte mult calm. Încetul cu încetul ne-am împrietenit. Mîna mea devenea tot mai sigură, manevrele mai line ; elicopterul mă răsplătea, echilibrîndu-se și plutind ușor ca o pasăre pe pînza albastră a cerului.

Aveam în sfîrșit răgaz să stăm de vorbă. Tot mai era un mister pentru mine cum scăpase Dholo de Helmer, cum își adunase prietenii și cum sosise tocmai la timp la Wahabe.

I-am cerut să-mi povestească şi nu s-a lăsat rugat.

— Cînd a coborît zidul acela de-a curmezişul coridorului, eu am rămas de partea cealaltă. Nu mă urmărea nimeni, aşa că am urcat scările şi am ajuns cu bine în pădure. Nu ştiam dacă să mă duc la Yola — drum de multe ceasuri — sau în satul meu Okuru, situat chiar la marginea junglei. Acolo mă cunoştea toată lumea, acolo aveam prieteni. La Yola era numai doamna grasă. Mi-am spus : pînă se duce să anunţe poliţia, pînă soseşte la ruine, durează prea mult. De aceea, am alergat la Okuru. Am adunat oamenii şi le-am spus ce s-a întîmplat. Unii ştiau cîte ceva despre ceea ce se petrece acolo. Luaseră parte la ceremonia lui Akujiji, îi aduseseră zeului lucruri vechi. Le-am cerut să mă ajute şi au venit vreo douăzeci. Cînd am ajuns la palat, era adunată lume multă care aştepta să intre. N-a fost greu să ne amestecăm printre ei şi să pătrundem în templu. Pe urmă ştiţi ce s-a întîmplat.

Am pilotat elicopterul spre punctul indicat pe harta profesorului. Peste cîteva minute, am zărit pe un petec de uscat o colibă de vînători. Doi oameni ieşiră şi o luară la fugă, ca găinile la ivirea uliului.

Mă pregăteam de aterizare, căutînd un loc potrivit. In dreapta colibei era un teren de cîţiva metri pătraţi acoperit cu iarbă.

Aparatul ajunse exact deasupra lui şi coborî lent, pe verticală, pînă ce roţile atinseră pămîntul. Horguelin şi Hanssen, cu hainele zdrenţuite, apărură tremurînd din stufăriş.

De-abia cînd mă recunoscură, îndrăzniră să se apropie. Feţele lor tumefiate de înţepăturile ţînţarilor străluceau de fericire.

Asta e de fapt totul. Aş vrea să adaug că Helmer a fost prins de prietenii lui Dholo şi predat autorităţilor.

În aceeaşi seară, întregul nostru grup se adunase în holul hotelului de la Yola. Profesorul Vogan, Amalia Tumpitz, Horguelin, Hanssen, Dholo şi cu mine eram aşezaţi în jurul unei mese festive, cu mîncăruri şi vinuri alese. Hanssen relatase cu lux de amănunte aventura lui şi a colegului său, copleşindu-mă cu laude. Vogan era şi el într-o dispoziţie excelentă. Emoţiile prin care trecuse avuseseră de bună seamă un efect stimulator, căci era gata s-o ia de la început.

— Ce zici, Cîrstea, de ginul lui Boltzar? I-am golit jumătate din sticlă. Cred că asta mi-a dat curaj. N-am să uit în viaţa mea mutrele lor, cînd am pătruns, cu suliţele întinse, în apartament. Nu zic, ideea ta cu tranzacţia a fost bună, dar recunoaşte că şi eu mi-am jucat rolul ca un actor de profesie.

— Ştii cînd mi-ai plăcut, profesore, l-am complimentat eu, cînd i-ai pus piedica lui Drevil şi i-ai sărit lui Boltzar în spinare. Mi-ai salvat atunci viaţa. Îţi mulţumesc!

— Mulţumiri pentru un asemenea fleac? Nu, Cîrstea, păstrează-ţi-le pentru altceva mai serios.

N-am sesizat decît cu întîrziere dublul înţeles şi m-am revanşat pe loc, felicitîndu-l pentru calmul îngeresc cu care-şi aşteptase sfîrşitul prin electrocutare.

Asta-i convenea mai puţin şi, de aceea, a schimbat subiectul, preferînd s-o tachineze pe Amalia.

Ea singură nu lua parte la veselia generală. Stătea mofluză pe scaunul ei şi abia se atingea de bunătăţile de pe platouri.

— Vezi, dragă Amalia, îi spuse Vogan, făcîndu-mi cu ochiul, ar trebui să renunţi la veleităţile tale de

aventurier. Fizicul nu te avantajează. Ești fără doar și poate o menajeră excelentă și nu știu ce m-aș face fără dumneata, dar...

Nu-l lăsă să termine. Dacă pînă atunci vulcanul din ea mocnise prin străfunduri, ironia profesorului avu darul să declanșeze erupția.

— M-am săturat, domnule profesor! M-am săturat pînă peste cap să îndur mojiciile dumneavoastră. Am răbdat cît am răbdat, dar acum s-a sfîrșit. Cum adică? Dumneavoastră să faceți prostii, să vă lăsați ademenit de toate pușlamalele, să le arătați lor mai multă încredere decît unei persoane onorabile, care vă slujește de peste douăzeci de ani?

Tremura toată, roșeața obrajilor prevestea un atac de apoplexie, dar continua neabătută cu aceeași intensitate:

— Pentru cine am venit în aceste locuri înspăimîntătoare? Pentru cine îndur arșița de cuptor, muștele, țînțarii și batalioanele de purici din acest hotel infect? Pentru cine, domnule profesor, l-am urmărit pe portughez prin toate tavernele Yolei și l-am luat la bătaie de s-a strîns lumea ca la panoramă?

Pentru dumneata! Tot pentru dumneata am stră-

bătut jungla, m-am luptat cu vrăjitorii și era să mor pe scaunul electric!

Acum, iată răsplata! Domnul Cîrstea e formidabil, Dholo un erou, iar dumneata, ce să mai vorbim, îi întreci pe toți! Amalia Tumpitz, în schimb, e bună la crătiți! Mersi, domnule profesor Vogan. Din clipa asta nu mai sînt în serviciul dumneavoastră. Demisionez!

Se lăsă o tăcere penibilă. La asta nu se așteptase nimeni, cel mai puțin profesorul. O privea dintr-o parte, încercînd să descopere cît era de serioasă hotărîrea ei. O văzu neînduplecată și, deși regretă cele întîmplate, din încăpățînare nu spuse nimic.

Amalia crezu că nu pricepuse și repetă:

— Am spus că demisionez! Voi pleca acasă cu primul avion. Cînd vă înapoiați, să vă căutați pe altcineva.

Foarte serios și încruntat, Vogan spuse doar atît:

— Accept demisia dumitale din postul de menajeră.

Amalia se ridică de pe scaun, aruncă un scurt salut tuturor sau nimănui și se pregăti să urce în cameră.

— Un moment, îi strigă profesorul din urmă. Am zis că accept demisia... „din postul de menajeră". Te rog să-mi prezinți o cerere de angajare ca... asistentă. Şi asta, pe loc, căci de mîine începem treaba.

Cum să vă descriu ce a urmat? Las la latitudinea dumneavoastră să vă imaginați scena. Atîta pot să vă spun că Vogan a devenit dintr-o dată cel mai drăguț om din lume, Dholo cel mai inteligent copil din Africa, iar eu, cel mai formidabil scriitor de romane de aventuri.

Cînd s-au mai liniştit spiritele, m-am gîndit că era momentul cel mai potrivit pentru a rezolva o ultimă chestiune. L-am întrebat pe Vogan :

— Cu Dholo cum rămîne, profesore ?

— Păi, cum ? Să facă o cerere...

Băiatul tresări.

— Pentru postul de menajeră ? În locul doamnei...

— Ce-ți veni, puştiule ? Ca membru al expediției cu toate drepturile, fireşte.

Nu ştiu ce mi-a venit să scot din buzunar micuța statuetă de sticlă, pe care o luasem din templu. Am pus-o pe masă şi am ridicat paharul :

— În sănătatea lui Akujiji !

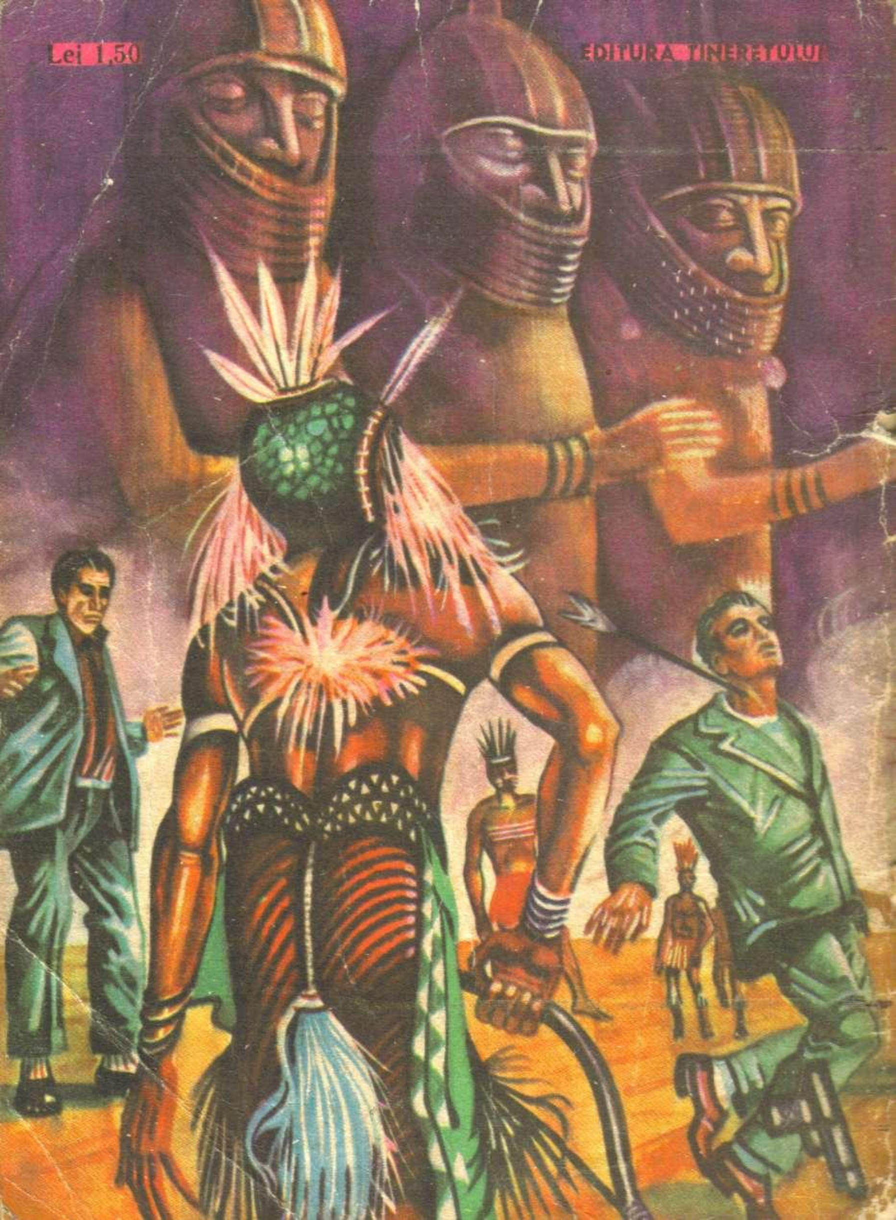
Am băut pentru zeul detronat și am ascultat muzică preclasică, pînă ce afară începură să mijească zorii unei zile noi...

Așa se termină povestea idolului de sticlă ! O dată cu începutul celei mai interesante expediții arheologice, la care am participat vreodată.

Redactor responsabil : TUDOR POPESCU
Tehnoredactor : TĂNASE GABRIELA

Dat la cules 04.07.1966. Bun de tipar 19.10.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7497. Tiraj 80.000. Hîrtie tipar de 50 g/m² 32—700×1000. Coli editoriale 1,87. Coli de tipar 2. A.T. 11.861. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—93.

Tiparul executat sub comanda nr. 60435 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 1,50
EDITURA TINERETULUI